

Sygn. akt V K 268/19

o.1. WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2020 roku

**Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie w V Wydziale Karnym
w składzie:**

Przewodniczący SSO Piotr Goćłowski

Sędzia SO Piotr Janiszewski

Ławnicy Monika Bodalska

Barbara Poturalska

Barbara Zdrojewska

Protokolant Magdalena Lewandowska-Rosa, Aleksandra

Pszczółkowska, Bartłomiej Brudziński

w obecności Prokuratora Piotra Stawickiego

oraz oskarżyciela posiłkowego P. B. (1)

po rozpoznaniu w dniach: 12.02 i 11.03.2020 roku

sprawy **P. M. (1)** urodz. (...)

w W.

syna C. i T. z domu S.

oskarżonego o to, że: w dniu 28 czerwca 2019 roku w Z., pow. (...), woj. (...), zabił P. B. (2) w ten sposób, że w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia zadał mu uderzenie nożem o długości ostrza 19 centymetrów, z bardzo dużą siłą, w klatkę piersiową po lewej stronie na głębokość 9,9 centymetra powodując powstanie rany kłutej z uszkodzeniem narządów wewnętrznych na przebiegu jej kanału: tkanek miękkich przestrzeni międzyżebrowej, żebra II po stronie lewej, płuca lewego, worka osierdziowego, lewego przedsionka serca, tylnej ściany serca, skutkujących tamponadą serca i zgonem na miejscu zdarzenia, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie, sygn. akt XVIII K 131/17, z dnia 20 grudnia 2017 roku – tj. o czyn z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

orzeka:

1. oskarżonego **P. M. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym przyjmuje, że zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się działając w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia P. B. (2), i za to na podstawie art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art. 148 § 1 k.k. wymierza mu karę 15 (piętnaście) lat pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 czerwca 2019 roku do dnia 24 marca 2020 roku;

3. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. B. (1) kwotę 1.000,00 (jeden tysiąc) złotych tytułem częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem oraz kwotę 20.000,00 (dwadzieścia tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, zaś w pozostałej części wnioszek oddala;

4. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek przez zniszczenie dowodu rzeczowego opisanego w poz. 15 wykazu dowodów rzeczowych na k. 204-206 akt sprawy;

5. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowody rzeczowe: opisane w poz. 1, od 3 do 11, 13-14 i 18 wykazu dowodów rzeczowych na k. 204-206 akt sprawy nakazuje zwrócić oskarżonemu P. M. (1), zaś w opisane w poz. 2, 12, 21 i 22 wykazu dowodów rzeczowych na k. 204-206 akt sprawy nakazuje zwrócić pokrzywdzonej M. B.;

6. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. S. – Kancelaria Adwokacka, ul. (...) lok. (...), (...)-(...) W., kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć, 60/100) złotych, w tym stawka podatku VAT, tytułem pomocy prawnej udzielanej oskarżycielowi posiłkowemu z urzędu;

7. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	V K 268/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnym czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			

Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	P. M. (1)	- art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (pkt 1 wyroku)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
P. M. (1) i P. B. (2) znali się od wielu lat i byli dobrymi kolegami. Czasami spotykali się i wówczas wspólnie spożywali alkohol. P. M. (1) od czasu do czasu wspomagał również finansowo P. B. (2), przekazując mu drobne sumy pieniędzy. Ponadto P. B. (2) w mieszkaniu zajmowanym przez P. M. (1) wykonywał odpłatnie drobne prace porządkowe.	wyjaśnienia oskarżonego P. M. (1)	k. 89-93, 98-98v, 562-564, 575, 1022v-1026v	
zeznania świadka M. B.	k. 834-835, 1027		
zeznania świadka P. B. (1)	k. 1062-1064		
W dniu 27 czerwca 2019 roku, w godzinach popołudniowych, P. M. (1) skontaktował się telefonicznie z P. B. (2). P. M. (1) przebywał wówczas w miejscu swojego zamieszkania, zaś P. B. (2) przebywał na	wyjaśnienia oskarżonego P. M. (1)	k. 89-93, 98-98v, 562-564, 575, 1022v-1026v	

<p>S., gdzie zajmował się żebractwem. Zarówno P. M. (1), jak i P. B. (2) znajdowali się już wówczas pod wpływem alkoholu. Ponieważ jednak mieli ochotę na dalsze jego spożywanie postanowili się spotkać. Mężczyźni umówili się w autobusie linii nr (...), którym następnie udali się do Z.. Po opuszczeniu autobusu skierowali się do mieszkania nr (...) przy ul. (...), które wynajmowała R. B., konkubina P. M. (1), przebywająca w tym czasie u swoich rodziców w M.. Początkowo P. M. (1) i P. B. (2) pili alkohol w w/wym. mieszkaniu. P. M. (1) zaproponował P. B. (2), aby ten odpłatnie posprzątał mieszkanie, ponieważ panował w nim nieporządek. Następnie mężczyźni udali się do pobliskiego sklepu w celu dokonania zakupu kolejnej partii alkoholu, papierosów oraz jedzenia. Po powrocie P. M. (1) i P. B. (2) kontynuowali picie alkoholu, a nadto P. M. (1) spożywał jedzenie, które w między czasie przygotowywał.</p>			
<p>zeznania świadka E. M.</p>	<p>k. 33-34</p>		
<p>umowa najmu lokalu</p>	<p>k. 36-40</p>		
<p>akt notarialny</p>	<p>k. 41-43</p>		
<p>protokół zatrzymania rzeczy wraz z załącznikiem</p>	<p>k. 44-47</p>		

protokół zatrzymania rzeczy wraz z załącznikiem	k. 540-545		
protokół oględzin rzeczy wraz z materiałem poglądowym	k. 767-780		
<p>Po północy, tj. w dniu 28 czerwca 2019 roku, między godziną 00:00 a godziną 00:38, doszło pomiędzy P. M. (1) i P. B. (2) do sprzeczki, której powodem był fakt przebywania żony P. B. (2), M. B., w areszcie i brak dla niej pomocy ze strony znajomych. Pomędzy mężczyznami doszło do głośnej wymiany zdań, w czasie której – w pewnej chwili – P. B. (2) skierował się w stronę P. M. (1). Wówczas P. M. (1) również zbliżył się do P. B. (2) i trzymanym w ręku nożem kuchennym (o długości całkowitej - 32,5 cm; o długości ostrza - 19,5 cm) zadał mu jeden bardzo silny cios w klatkę piersiową po stronie lewej, co doprowadziło do zgonu pokrzywdzonego w ciągu, najwyżej, kilkunastu minut.</p> <p>O zakłóceniu ciszy nocnej po godzinie 00:00 pracowników ochrony osiedla powiadomił lokator K. R.. Po wykonaniu obchodu osiedla pracownicy ochrony R. G. i T. B. nie stwierdzili jednak żadnej awantury lub głośniejszego zachowania</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego P. M. (1)</p>	<p>k. 89-93, 98-98v, 562-564, 575, 1022v-1026v</p>	

się któregośkolwiek z mieszkańców.			
zeznania świadka D. R.	k. 13-14, 1027v-1028		
zeznania świadka K. R.	k. 65-65v, 1028-1029		
zeznania świadka R. G.	k. 10-11, 1059-1060		
zeznania świadka T. B.	k. 911-913, 1061-1061v		
protokół oględzin miejsca	k. 16-23v		
protokół oględzin zwłok	k. 24-27v		
protokół oględzin osoby	k. 48-50v		
protokół eksperymentu procesowego	k. 565-566v		
protokół odtworzenia zapisu video	k. 781-798		
protokół sądowo-lekarskich oględzin zwłok wraz z opinią	k. 361-366, 408, 1058-1058v		
P. M. (1) początkowo usiłował udzielić pomocy P. B. (2), który na skutek otrzymanego ciosu osunął się na podłogę. Następnie o godzinie 00:38 P. M. (1) wykonał połączenie telefoniczne na numer alarmowy „112” w celu wezwania na miejsce zdarzenia pogotowia ratunkowego. Pomimo wykonania trzech połączeń, wskutek spożytego wcześniej alkoholu i stanu w jakim się w związku	zeznania świadka D. G.	k. 30-31v, 1060-1061	

z tym znajdował, nie potrafił jednak wskazać dyspozytorowi dokładnego adresu. W okolicy miejsca zdarzenia został wysłany nadto patrol Policji, lecz posiadając zbyt mało danych policjanci nie zdołali odnaleźć przedmiotowego mieszkania.			
płyta CD	k. 692		
protokół oględzin rzeczy	k. 694-703		
protokoły odtworzenia utrwalonych zapisów rozmów telefonicznych	k. 799-804, 808-820		
Po wykonaniu połączeń na numer „112” P. M. (1), używając szczotki typu mop, usiłował zmyć podłogę i znajdujące się na niej plamy krwi, lecz nie zdołał tego dokładnie uczynić. Umył również przedmiotowy nóż, który włożył do szuflady szafki kuchennej.	protokół oględzin miejsca	k. 16-23v	
materiał poglądowy	k. 457-495		
Leżącego w przedpokoju P. M. (1) zauważył, poprzez otwarte drzwi do mieszkania, wychodzący do pracy około godziny 04:00 K. R., który o powyższym zawiadomił ochronę osiedla. Na miejsce zdarzenia ponownie przybył pracownik ochrony T. B., który po chwili	zeznania świadka R. G.	k. 10-11, 1059-1060	

<p>wezwał również R. G.. W mieszkaniu w/ wym., oprócz leżącego w przedpokoju P. M. (1), ujawnili również zwłoki P. B. (2). Wówczas na miejsce zdarzenia wezwani zostali: załoga pogotowia ratunkowego oraz funkcjonariusze Policji. Po przybyciu do lokalu nr (...) ratownicy medyczni o godzinie 04:50 stwierdzili zgon P. B. (2).</p> <p>O godzinie 05:15 P. M. (1) został zatrzymany przez policjantów, po czym przewieziony do Komisariatu Policji w Z..</p> <p>Po przewiezieniu następnie do Komendy Powiatowej Policji w W. P. M. (1) został poddany badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, które wykazały: o godzinie 15:35 - 0,54 mg/l oraz o godzinach 15:37 i 15:42 - 0,61 mg/l.</p>			
zeznania świadka T. B.	k. 911-913, 1061-1061v		
zeznania świadka D. R.	k. 13-14, 1027v-1028		
zeznania świadka D. G.	k. 30-31v, 1060-1061		
zeznania świadka G. K.	k. 55-57, 1058v-1059		
zeznania świadka K. R.	k. 65-65v, 1028-1029		
karta medycznych czynności ratunkowych	k. 2		

protokół zatrzymania osoby	k. 3-3v		
protokół użycia alkomatu	k. 68-68v		
materiał poglądowy	k. 135-142, 152, 457-495		
pismo (...) w W. wraz z załącznikiem	k. 153-154		
płyty CD	508		
<p>Ogłędziny i sekcja zwłok P. B. (2) wykazały:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ranę kłutą przedniej powierzchni klatki piersiowej po stronie lewej z uszkodzeniem narządów wewnętrznych klatki piersiowej na przebiegu jej kanału: tkanek miękkich przestrzeni międzyżebrowej, żebra II, płuca lewego, worka osierdziowego, lewego przedsionka, tylnej ściany serca; obecność 100 ml krwi i 500 ml skrzepów w lewej jamie opłucnowej, obecność 200 ml krwi i 100 ml skrzepów w worku osierdziowym; - zmleczenie opon miękkich mózgu; - stłuszczenie wątroby; - niezyt błony śluzowej żołądka; - obecność masywnych zrostów płaszczynowych w obrębie obu jam opłucnowych; 	<p>protokół sądowo-lekarskich ogłędzin zwłok wraz z opinią</p>	<p>k. 361-366, 408, 1058-1058v</p>	

- obecność zmian troficznych w obrębie obu podudzi.

W opinii biegłej z zakresu medycyny sądowej lek. med. A. K. przyczyną zgonu P. B. (2) była rana kluta klatki piersiowej penetrująca do śródpiersia z uszkodzeniem narządów wewnętrznych klatki piersiowej na przebiegu jej kanału, tkanek miękkich przestrzeni międzyżebrowej, żebra II, płuca lewego, worka osierdziowego, przedsionka lewego serca, tylnej ściany serca, co skutkowało tamponadą serca. Nadto biegła stwierdziła, że w momencie zgonu pokrzywdzony znajdował się pod toksycznym wpływem alkoholu. Dodała także – mając na uwadze odtworzone sekcyjnie cechy kanału rany klutej o długości 9,9 cm i delikatnie zwężającego się ku wierzchołkowi, a przestrzennie układającego się od góry ku dołowi w płaszczyźnie strzałkowej oraz od przodu do tyłu – iż do powstania rany doszło pod działaniem narzędzia ostrego, kończystego, takiego jak np. dowodowy nóż. Nadto, uwzględniając fakt uszkodzenia tkanek chrzęstno-kostnych żebra na przebiegu kanału rany biegła stwierdziła, że cios zadano z bardzo dużą siłą.

Z opinii toksykologicznej opracowanej przez biegłego z zakresu toksykologii i chemii sądowej dr n. med. R. C. wynika, że: przeprowadzone badanie chemiczno-toksykologiczne krwi i moczu pobranych w czasie sekcji zwłok P. B. (2) wykazało obecność w nich alkoholu etylowego w stężeniach: we krwi - 4,1 ‰ oraz w moczu - 4,9 ‰.

Z kolei biegły z zakresu genetyki sądowej mgr inż. P. K., w opinii Nr (...), wskazał, że:

- na przekazanym do badań materiale dowodowym oznaczonym w opinii nr (...) (nóż kuchenny) wykazano obecność śladów ludzkiej krwi;

- materiał genetyczny uzyskany z próbki dowodowej oznaczonej w opinii nr (...) z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością pochodzi od P. B. (2);

- materiał genetyczny uzyskany z próbki dowodowej oznaczonej w opinii nr (...) jest mieszaniną pochodzącą od co najmniej dwóch osób;

- materiał genetyczny uzyskany z próbki dowodowej oznaczonej w opinii nr (...) jest mieszaniną pochodzącą od co najmniej dwóch osób;

nie można wykluczyć, że uzyskana mieszanina zawiera DNA P. B. (2);

- żadna z przebadanych próbek dowodowych nie zawiera DNA P. M. (1).

Obecności śladów krwi nie ujawniono natomiast na spodenkach należących do P. M. (1) (opinia Nr (...)).

Badaniom genetycznym poddano również zabezpieczone na miejscu zdarzenia: nakładkę materiałową mopa, szczotkę typu mop (bez nakładki materiałowej), koszulkę z krótkim rękawem, szklaną fiolkę z zawartością nadpalonego suszu roślinnego, torebkę foliową z zawartością medali pamiątkowych, substancje barwy czerwono-brunatnej i torebkę papierową z zawartością monet kolekcjonerskich. Badając powyższe ślady (opinia Nr (...)) biegły z zakresu genetyki mgr inż. P. K. stwierdził, że:

- z próbki dowodowej oznaczonej w opinii numerem (...) /mop/ uzyskano niepełny profil genetyczny będący mieszaniną pochodzącą od co najmniej dwóch osób; uzyskana mieszanina w przebadanym zakresie, z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością zawiera DNA P. M. (1);

- z próbki dowodowej oznaczonej w opinii

numerem (...) /mop/
uzyskano trudną do
interpretacji mieszaninę
materiału genetycznego
pochodzącą od co
najmniej czterech osób;
nie można wykluczyć,
że uzyskana mieszanina
zawiera DNA P. B. (2);

- materiał genetyczny
uzyskany z próbki
dowodowej oznaczonej
w opinii numerem
(...) /koszulka/ z
prawdopodobieństwem
graniczącym z
pewnością
pochodzi od P. M. (1);

- materiał genetyczny
uzyskany z próbki
dowodowej oznaczonej w
opinii numerem (...) /
koszulka/ jest mieszaniną
pochodzącą od co
najmniej dwóch osób;
uzyskana mieszanina
z prawdopodobieństwem
graniczącym z pewnością
zawiera DNA P. M. (1);

- materiał genetyczny
uzyskany z próbki
dowodowej oznaczonej
w opinii numerem
(...) /fifka/ pochodzi
od niezidentyfikowanego
mężczyzny;

- materiał genetyczny
uzyskany z próbki
dowodowej oznaczonej w
opinii numerem (...) /
substancja czerwono-
brunatna/ jest mieszaniną
pochodzącą od co
najmniej dwóch osób;
uzyskana mieszanina
z prawdopodobieństwem
graniczącym z pewnością

zawiera DNA P. B. (2) i P. M. (1);

- materiał genetyczny uzyskany z próbki dowodowej oznaczonej w opinii numerem (...) /substancja czerwono-brunatna/ jest mieszaniną pochodzącą od co najmniej dwóch osób; uzyskana mieszanina z prawdopodobieństwem granicznym z pewnością zawiera DNA P. B. (2) i P. M. (1);

- materiał genetyczny uzyskany z próbki dowodowej oznaczonej w opinii numerem (...) /substancja czerwono-brunatna/ jest mieszaniną pochodzącą od co najmniej dwóch osób; uzyskana mieszanina z prawdopodobieństwem granicznym z pewnością zawiera DNA P. B. (2);

- materiał genetyczny uzyskany z próbki dowodowej oznaczonej w opinii numerem (...) /substancja czerwono-brunatna/ jest mieszaniną pochodzącą od co najmniej dwóch osób; uzyskana mieszanina z prawdopodobieństwem granicznym z pewnością zawiera DNA P. B. (2);

- materiał genetyczny uzyskany z próbki dowodowej oznaczonej w opinii numerami (...) /substancja czerwono-brunatna/, 11.1, 11.2, 11.3 /torba papierowa/ z prawdopodobieństwem

wypełnionej na personalia P. B. (2).			
opinia toksykologiczna	k. 517-518		
opinia kryminalistyczna z zakresu badań genetycznych	k. 526-530		
opinia kryminalistyczna z zakresu badań genetycznych	k. 533-535		
opinia kryminalistyczna z zakresu badań genetycznych	k. 674-682		
opinia kryminalistyczna z zakresu badań daktyloskopijnych	k. 683-685		
opinia kryminalistyczna z zakresu badań daktyloskopijnych	k. 851-854		
Wobec wątpliwości co do poczytalności P. M. (1) był on w toku postępowania przygotowawczego badany przez biegłych lekarzy psychiatrów oraz biegłą psycholog. Biegli psychiatrzy nie stwierdzili by in tempore criminis miał on zniesioną lub ograniczoną w stopniu znacznym poczytalność. Rozpoznali natomiast u badanego zaburzenia osobowości o typie osobowości dysocjalnej oraz uzależnienie od alkoholu. Nadto, w ocenie biegłych, oskarżony jest osobą sprawną intelektualnie, nie	opinia sądowo-psychiatryczno-psychologiczna	k. 604-672, 833	

przejawia zaburzeń myślenia ani zaburzeń procesów poznawczych. Biegli stwierdzili także, iż stan psychiczny P. M. (1) pozwala mu na udział w postępowaniu.			
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	P. M. (1)	- art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (pkt 1 wyroku)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Nie dotyczy.			
OCena DOWOdów			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia oskarżonego P. M. (2)-skiego	Zarówno w toku postępowania przygotowawczego (k. 89-93, 98-98v, 562-564, 575), jak też na rozprawie głównej (k. 1022v-1026v) oskarżony P. M. (1) przyznał się do pozbawienia życia pokrzywdzonego P. B. (2),	

jednocześnie oświadczając konsekwentnie, iż nie chciał go zabić.

Przesłuchany w śledztwie po raz pierwszy wyjaśnił, że feralnej nocy pomiędzy nim a P. B. (2) doszło do sprzeczki, w czasie której „zerwali się do siebie”, po czym pokrzywdzony zaczął osuwać się na podłogę. Dodał, że szczegółów zdarzenia nie pamięta na skutek spożywanego wcześniej w dużych ilościach alkoholu. Wersji tej nie zmienił również w toku posiedzenia Sądu w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania.

Przesłuchany ponownie stwierdził natomiast, i tę wersję prezentował również przed Sądem, że on jedynie trzymał w ręku nóż, na który nadział się P. B. (2).

W ocenie Sądu I instancji, co do zasady, wyjaśnienia oskarżonego w znacznej części zasługują na wiarę. Od początku postępowania przygotowawczego do zakończenia postępowania przed Sądem nie kwestionował on bowiem faktu pozbawienia życia pokrzywdzonego. Opisał nadto okoliczności w jakich doszło do spotkania, częściowo jego przebieg, podjęte przez siebie czynności już po zdarzeniu, a nadto

stosunki jakie łączyły go z P. B. (2).

W omawianej części Sąd relację P. M. (1) uznał za wiarygodną. W powyższym zakresie jego relacja jest konsekwentna, a nadto znajduje potwierdzenie w ujawnionym w toku rozprawy głównej, a omówionym poniżej, materiale dowodowym, w tym zeznaniach świadków i dowodach z dokumentów. Dodać również należy, iż w realiach niniejszej sprawy brak jest jakichkolwiek dowodów, które by zaprzeczały depozycjom oskarżonego w omawianym zakresie. Tym bardziej, że wyjaśnienia oskarżonego są praktycznie jedynym bezpośrednim dowodem, na podstawie którego Sąd mógł ustalić przedstawione w części 1.1.1 uzasadnienia fakty. W przedmiotowym zdarzeniu uczestniczyły bowiem jedynie dwie osoby, z których jedna nie żyje.

Wyjaśnienia oskarżonego jednak ewoluowały, a tym samym na dalszych etapach postępowania prezentował on bardziej korzystną dla siebie wersję przebiegu przedmiotowego zdarzenia. Przypomnieć bowiem należy, iż P. M. (1) przesłuchany następnego dnia po

zdarzeniu wyjaśnił, że feralnej nocy pomiędzy nim a P. B. (2) doszło do sprzeczki, w czasie której „zerwali się do siebie”, po czym pokrzywdzony osunął się na podłogę. Przesłuchany po raz kolejny, w tym również w czasie eksperymentu procesowego na miejscu zdarzenia i przed Sądem, twierdził już, że to pokrzywdzony ruszył w jego kierunku w wyniku czego nadział się na trzymany przez oskarżonego nóż kuchenny.

Odnosząc się do przebiegu tragicznego w skutkach zajścia i wyjaśnień oskarżonego dotyczących tej kwestii, Sąd jako polegające na prawdzie uznał wyjaśnienia P. M. (1) złożone, praktycznie, bezpośrednio po zdarzeniu, tj. w dniu 29 czerwca 2019 roku (k. 89-93, 98-98v). Przesłuchany w Prokuraturze Rejonowej w Wołominie, pomimo zasłaniania się niepamięcią, oskarżony podał bowiem wiele istotnych szczegółów zdarzenia i opisał role jakie w nim odegrali poszczególni jego uczestnicy.

Przedstawionej w Prokuraturze wersji zdarzenia nie zakwestionował również w toku posiedzenia Sądu w przedmiocie zastosowania tymczasowego

aresztowania. Podkreślić należy, iż omawiane wyjaśnienia oskarżony złożył następnego dnia po zdarzeniu, kiedy nie miał jeszcze – w ocenie Sądu I instancji – ani czasu, ani możliwości opracowania najbardziej korzystnej dla siebie wersji zdarzenia, a tym samym jego przebieg opisał w sposób jaki wówczas zapamiętał.

Ponadto, co należy podkreślić, wersji zdarzenia przedstawionej przez P. M. (1) w toku śledztwa w dniu 29 sierpnia 2019 roku (k. 562-564, 575) oraz przed Sądem w dniu 12 lutego 2020 roku (k. 1022v-1026v) przeczy przede wszystkim opinia biegłej z zakresu medycyny sądowej lek. med. A. K. (k. 361-366, 408, 1058-1058v), która stanowczo stwierdziła, że nie jest możliwe, aby do przedmiotowego zdarzenia doszło w mechanizmie tzw. przypadkowego nadziania się na nóż. Dodała, odpowiadając na pytanie pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, że „przytulenie na tzw. miśka” – o czym mówił oskarżony – nie byłoby wystarczające do nadziania się na nóż (k. 1058). Tym samym, w ocenie Sądu I instancji, wyjaśnienia P. M. (1) w powyżej omówionej części nie odpowiadają prawdzie i uznać je należy

		jedynie za przyjętą przez oskarżonego linię obrony.
zeznania świadka D. R.	<p>Zeznania świadka D. R. w pełni zasługują na wiarę. Jej relacja jest bowiem rzeczowa i konsekwentna, a nadto koresponduje z: zeznaniami świadków - K. R., R. G., T. B., D. G. i G. K., częściowo wyjaśnieniami oskarżonego P. M. (1), a także z dowodami z dokumentów, w tym w szczególności - kartą medycznych czynności ratunkowych (k. 2), protokołem zatrzymania osoby (k. 3-3v), protokołem oględzin miejsca (k. 16-23v) i materiałem poglądowym (k. 458-495).</p>	
zeznania świadka K. R.	<p>Także zeznania świadka K. R., zdaniem Sądu, w pełni polegają na prawdzie. Depozycje tego świadka są bowiem szczegółowe i konsekwentne. Znalazły nadto potwierdzenie: w zeznaniach świadków - D. R., R. G., T. B., D. G. i G. K., częściowo w wyjaśnieniach oskarżonego P. M. (1), a także w dowodach z dokumentów, w tym w szczególności: karcie medycznych czynności ratunkowych (k. 2), protokole zatrzymania osoby (k. 3-3v), protokole oględzin miejsca (k. 16-23v) i materiale poglądowym (k. 458-495).</p>	

<p>zeznania świadka R. G.</p>	<p>Sąd dał również w pełni wiarę zeznaniom świadka R. G., pracownika ochrony osiedla. Jego relacja, podobnie jak w przypadku omówionych wcześniej świadków, także nie budzi wątpliwości, a ponadto koresponduje: z zeznaniami świadków - D. R., K. R., T. B., D. G. i G. K., częściowo z wyjaśnieniami oskarżonego P. M. (1), a także z dowodami z dokumentów, w tym - kartą medycznych czynności ratunkowych (k. 2), protokołem zatrzymania osoby (k. 3-3v), protokołem oględzin miejsca (k. 16-23v), materiałem poglądowym (k. 458-495) i pismem (...) w W. wraz z załącznikiem / płytą CD/ (k. 154).</p>	
<p>zeznania świadka T. B.</p>	<p>Sąd uwzględnił także w całości zeznania świadka R. G., pracownika ochrony osiedla. Przedstawiona przez niego wersja zdarzenia jest rzeczowa i konsekwentna. Ponadto jego relacja koresponduje w pełni z: zeznaniami świadków - D. R., K. R., T. B., D. G. i G. K., częściowo wyjaśnieniami oskarżonego P. M. (1) a także z dowodami z dokumentów w postaci - karty medycznych czynności ratunkowych (k. 2), protokołu zatrzymania osoby (k. 3-3v), protokołu oględzin miejsca (k. 16-23v),</p>	

	<p>materiału poglądowego (k. 458-495) i pisma (...) w W. wraz z załącznikiem /płyta CD/ (k. 153-154).</p>	
<p>zeznania świadka D. G.</p>	<p>Również zeznania świadka D. G., funkcjonariusza Policji, polegają w pełni na prawdzie jako rzeczowe i konsekwentne. Nadto korespondują one z innymi dowodami ujawnionymi w toku rozprawy głównej, w tym: z zeznaniami świadków - D. R., K. R., R. G., T. B. i G. K.; częściowo z wyjaśnieniami oskarżonego P. M. (1) oraz dowodami z dokumentów - kartą medycznych czynności ratunkowych (k. 2), protokołem zatrzymania osoby (k. 3-3v), protokołem oględzin miejsca (k. 16-23v), protokołem zewnętrznych oględzin zwłok (k. 24-27v), protokołem oględzin osoby (k. 48-50v), protokołem użycia alkometru (k. 68-68v), protokołem oględzin i otwarcia zwłok (k. 102), materiałem poglądowym (k. 135-142, 458-495), protokołem sądowo-lekarskich oględzin i sekcji zwłok wraz z opinią (k. 361-366, 408, 1058-1058v), płytą CD (k. 508), opinią toksykologiczną (k. 517-518), opinii kryminalistycznych z zakresu badań genetycznych (k. 526-530, 533-535, 674-682), opinią</p>	

	<p>kryminalistycznych z zakresu badań daktyloskopijnych (k. 683-688, 851-854), pismem Komendy Wojewódzkiej Państwowej Straży Pożarnej w W. (k. 691-692), protokołem oględzin rzeczy (k. 694-708), pismami (...) w W. wraz z załącznikami /płyty CD/ (k. 153-154, 738-739) i protokołami odtworzenia utwalonych zapisów (k.799-804, 808-820).</p>	
<p>zeznania świadka G. K.</p>	<p>Sąd uwzględnił również zeznania świadka G. K., funkcjonariusza Policji, jednak zeznania te nie miały decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Świadek zrelacjonował jedynie rozmowę z oskarżonym, która odbyła się w celi przejściowej w Komisariacie Policji w Z.. Nie posiadał natomiast istotnych informacji na temat przebiegu zdarzenia. Jego zeznania, jako częściowo zgodne z zeznaniami świadka D. G. oraz pozostałych świadków, należy uznać za wiarygodne.</p>	
<p>zeznania świadka M. B.</p>	<p>Sąd uwzględnił również, jako wiarygodne, zeznania świadka M. B.. Jej depozycje nie miały kluczowego znaczenia w sprawie, bowiem nie była ona świadkiem zdarzenia i dowiedziała się o nim od osób trzecich. Niemniej</p>	

	<p>jednak świadek złożyła zeznania dotyczące relacji łączących jej męża z oskarżonym P. M. (1).</p>	
<p>zeznania świadka P. B. (1)</p>	<p>Również świadek P. B. (1), brat pokrzywdzonego, informacje o przedmiotowym zdarzeniu powziął od osób trzecich. Złożył on zeznania głównie na temat relacji łączących P. B. (2) i P. M. (1). Jego relacja dotyczyła także złożonego wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie, a została poparta pismem ZGN (k. 1056).</p>	
<p>zeznania świadka E. M.</p>	<p>Na wiarę zasługują także zeznania świadka E. M., właścicielki mieszkania z Z., które korespondują w części z wyjaśnieniami oskarżonego P. M. (1) oraz zeznaniami świadków - D. R. i K. R., a także z dokumentami, w postaci: umowy najmu lokalu (k. 36-40) i aktu notarialnego (k. 41-43). Zeznania tego świadka nie miały jednak istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.</p>	
<p>protokół sądowo-lekarskich oględzin zwłok wraz z opinią</p>	<p>Sąd w pełni podzielił opinię biegłego medyka sądowego jako sporządzoną w oparciu o wskazania wiedzy i nauki, w sposób zgodny z przepisami postępowania karnego. Opinia powyższa jest rzetelna, szczegółowa i nie zawiera sprzeczności. Nadto żadna ze stron</p>	

	postępowania nie kwestionowała jej treści.	
opinia sądowo-psychiatrycz-no-psycholo-giczna	Sąd podzielił również opinię biegłych lekarzy psychiatrów oraz biegłego psychologa jako pełną, jasną oraz nie zawierającą jakichkolwiek sprzeczności. Biegli w swojej dziedzinie dysponują odpowiednią wiedzą medyczną i długoletnim doświadczeniem zawodowym. Opinię swoją wydali na podstawie badania oskarżonego oraz akt sprawy. Żadna ze stron postępowania powyższej opinii nie kwestionowała.	
opinie kryminalistyczne z zakresu: - toksykologii, - genetyki, - daktyloskopii	Sąd uwzględnił także wskazane w części 1.1.1 niniejszego uzasadnienia opinie biegłych sądowych z zakresu: toksykologii, genetyki i daktyloskopii, jako wydane na podstawie wiedzy specjalistycznej, pełne, jasne i nie budzące zastrzeżeń. Ponadto również one nie były kwestionowane przez żadną ze stron niniejszego postępowania.	
dowody z dokumentów ujawnione w toku rozprawy głównej, wymienione w szczególności w części 1.1.1	Sąd uwzględnił również ujawnione w toku rozprawy głównej dowody z dokumentów, wskazane m.in. w części 1.1.1 niniejszego uzasadnienia. Przedmiotowe dokumenty sporządzone zostały w sposób rzetelny i fachowy, przez osoby o właściwych kwalifikacjach	

	<p>i specjalistycznej wiedzy. Ponadto sporządzone dokumenty korespondują z dowodami ze źródeł osobowych, jak i między sobą, ale także zostały sporządzone w przepisanej formie, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami, przez uprawnione do tego osoby, zaś ich treść nie budzi wątpliwości, których nie podnosiły również strony.</p>		
<p>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia oskarżonego P. M. (2)-skiego	Sąd nie uwzględnił w części wyjaśnień oskarżonego P. M. (1) z powodów wskazanych powyżej, tj. w części 2.1 niniejszego uzasadnienia.	
opinia kryminalistyczna z zakresu badań daktyloskopijnych (k. 129-131)	Opinia omawiana nie wniosła do sprawy. Jak wynika z jej treści: na materiale dowodowym w postaci rękojeści noża kuchennego koloru białego z napisem (...) z zabrudzeniami substancji barwy czerwono-brunatnej oznaczonej jako nr (...) nie ujawniono odwzorowań linii papilarnych.		

<p>opinia kryminalistyczna z zakresu badań chemicznych (k. 730-731)</p>	<p>Opinia niniejsza nie ma jakiegokolwiek znaczenia w przedmiotowej sprawie jako niedotycząca przypisanego oskarżonemu czynu.</p>		
<p>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>#</p>	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>	<p>Pkt 1 wyroku.</p>	<p>P. M. (1)</p>
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p><u>Pkt 1 wyroku (art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.)</u></p> <p>Odpowiedzialności karnej z art. 148 § 1 k.k. podlega ten, kto zabija człowieka. Zatem przedmiotem ochrony przestępstwa określonego w art. 148 k.k. jest życie ludzkie. Przestępstwo to ma charakter powszechny, czyli jego sprawcą może być każdy. Od strony przedmiotowej czasownik „zabija” określa każdy rodzaj zachowania godzącego w funkcje życiowe człowieka. Między zachowaniem sprawcy (działaniem, bądź zaniechaniem), a skutkiem w postaci śmierci</p>			

człowieka musi istnieć związek przyczynowy. Zachodzi on wówczas, gdy działanie lub zaniechanie sprawcy było co najmniej jednym z warunków, bez którego skutek śmiertelny by nie nastąpił. Przy tym związek przyczynowy istnieje również w wypadkach, gdy do wywołania skutku w postaci śmierci człowieka przyczyniły się inne okoliczności, nawet od sprawcy niezależne, jak np. słaba konstrukcja fizyczna ofiary związana ze stanem jej zdrowia, wiekiem itp., czy nieudzielenie ofierze we właściwym czasie odpowiedniej pomocy lekarskiej. Warunek ten jest zatem spełniony również wówczas, gdy poza przyczyną spowodowaną przez sprawcę występują równoległe inne przyczyny, mogące wpływać na ten skutek.

Przestępstwo zabójstwa jest przestępstwem umyślnym, które można popełnić zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym. Sprawca zamierzając zabić innego człowieka, musi ten skutek obejmować swoją świadomością, bądź jako skutek konieczny swojego działania lub zaniechania, bądź tylko jako skutek możliwy, który może nastąpić przy realizacji

zachowania zmierzającego do osiągnięcia innego celu.

Sprawca omawianego przestępstwa działa w zamiarze bezpośrednim wówczas, gdy chce popełnić czyn zabroniony i bezpośrednio do tego zmierza, zaś w zamiarze ewentualnym (wynikowym) wtedy, gdy co prawda nie chce go popełnić, ale przewidując możliwość popełnienia czynu zabronionego, na to się godzi. Ocenę, czy sprawca miał zamiar pozbawienia życia ofiary, należy oprzeć na odtworzeniu jego przeżyć psychicznych. Treść tych przeżyć należy ustalić na podstawie wszystkich okoliczności sprawy, uwzględniając zarówno przesłanki natury przedmiotowej (jak rodzaj użytego narzędzia, godzenie w ważne dla życia ludzkiego organy ciała, ilość ciosów i ich siła) oraz natury podmiotowej (przyczyny i tło zajścia, osobowość oskarżonego, a więc jego usposobienie, poziom umysłowy, reakcje emocjonalne, zachowanie w stosunku do otoczenia, tło i powody zajścia, zachowanie przed popełnieniem przestępstwa i po jego popełnieniu, stosunek do pokrzywdzonego) (vide: wyrok SA w Krakowie z dnia 13 sierpnia 2013 roku, sygn. akt II AKa 80/13, KZS 2013/9/77).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy przypomnieć na wstępie należy, iż P. M. (1) został oskarżony o to, że działając w zamiarze bezpośrednim pozbawił życia P. B. (2). Niestety, w skierowanym do Sądu akcie oskarżenia Oskarżyciel Publiczny nie wskazał na jakich dowodach i przesłankach oparł swoje twierdzenie o działaniu oskarżonego z takim właśnie zamiarem. Uzasadnienie aktu oskarżenia, zdaniem Sądu I instancji, nie spełnia bowiem wymogów art. 332 § 2 k.p.k. – nie wyjaśnia – chociażby jednym zdaniem – podstawy prawnej oskarżenia (w tym kwestii zamiaru) i nie zawiera omówienia okoliczności, na które powołuje się oskarżony w swojej obronie. W sprawie dotyczącej zbrodni zabójstwa określonej w art. 148 k.k. wymóg odniesienia się do tych kwestii wydaje się oczywistym. Zatem Sąd zwięźle przedstawi jedynie własny pogląd w tym zakresie, nie wdając się w polemikę z Prokuratorem.

Analizując okoliczności niniejszej sprawy, w oparciu o dokonaną powyżej ocenę materiału dowodowego, Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu aktu oskarżenia czynu, przy czym przyjął,

że działał on z zamiarem ewentualnym (wynikowym) pozbawienia życia P. B. (2). Zdaniem Sądu, brak jest bowiem podstaw do przyjęcia działania P. M. (1) w zamiarze bezpośrednim.

W realiach sprawy niniejszej nie ulega więc wątpliwości, że w wyniku działania oskarżonego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała opisanych zarówno w zarzucie, jak też w części 1.1.1 uzasadnienia, które w konsekwencji skutkowały jego śmiercią. Wskazuje na to bowiem ujawniony w toku rozprawy głównej materiał dowodowy, w tym w szczególności wyjaśnienia oskarżonego, poparte zeznaniami świadków: D. R., K. R., R. G., T. B. i D. G., a także stosowną dokumentacją medyczną, w tym opinią biegłego medyka sądowego. Jednocześnie brak jest jakichkolwiek dowodów, które prowadziłyby Sąd do konstatacji, iż stwierdzone u pokrzywdzonego obrażenia ciała zostały spowodowane przez inną/inne, niż oskarżony, osobę/osoby, gdyż żaden ujawniony w sprawie dowód – w tym również wyjaśnienia P. M. (1) – nie wskazuje na to, ażeby na miejscu zdarzenia, w momencie jego zaistnienia, poza oskarżonym i

pokrzywdzonym, przebywały jakieś osoby trzecie. Obrażenia ciała jakich doznał P. B. (2) pozostają zatem w związku przyczynowym z działaniem oskarżonego, gdyż w wypadku wyeliminowania wskazanego działania skutek w postaci śmierci pokrzywdzonego by nie nastąpił.

W realiach niniejszej sprawy brak jest jednak podstaw, w ocenie Sądu I instancji, do przyjęcia działania oskarżonego P. M. (1) w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia P. B. (2), a tym samym – jak to już wcześniej zostało wskazane – Sąd dał wiarę twierdzeniom oskarżonego, że nie chciał on pokrzywdzonego pozbawić życia. Nie podlega bowiem dyskusji w realiach niniejszej sprawy, że do zadania P. B. (2) tragicznego w skutkach ciosu w klatkę piersiową przez P. M. (1) doszło w trakcie sprzeczki pomiędzy nimi, gdzie powstały nagle konflikt doprowadził do tak gwałtownego finału. Nadto, wobec faktu, że w przedmiotowym zdarzeniu uczestniczyli jedynie oskarżony i pokrzywdzony, brak jest dowodów zaprzeczających wyjaśnieniom P. M. (1), iż po głośnej wymianie zdań pokrzywdzony „zerwał” się do niego (jak

wyjaśnił: „zerwali się do siebie i doszło do jakiejś szarpaniny”), a on wówczas również zbliżył się do pokrzywdzonego i zadał mu śmiertelny cios trzymanym w ręku nożem kuchennym. Nie bez znaczenia dla oceny zamiaru działania oskarżonego jest również fakt, że P. M. (1) i P. B. (2) byli dobrymi kolegami, pomagali sobie wzajemnie i nigdy wcześniej nie dochodziło pomiędzy nimi do nieporozumień, na co zwrócili również uwagę zarówno żona pokrzywdzonego M. B., jak też jego brat P. B. (1). Niemniej jednak, oskarżony biorąc do ręki ostry kuchenny nóż o długości 32,5 cm (długości ostrza: 19,5 cm) i zadając P. B. (2) cios z bardzo dużą siłą w lewą część klatki piersiowej, musiał godzić się, zdaniem Sądu I instancji, na to, że może spowodować skutek w postaci śmierci pokrzywdzonego. Sam rodzaj zadanego ciosu i jego lokalizacja z reguły nie mogą stanowić wyłącznej przesłanki uznania, że sprawca działał z zamiarem zabójstwa, to jednak wtedy, gdy cios został zadany przy użyciu szczególnie niebezpiecznego narzędzia i godzi w tak ważną część ciała jak klatka piersiowa (...), to stanowi to dostateczny dowód działania sprawcy

z zamiarem zabójstwa; przedmiotowo bowiem śmierć będzie normalnym skutkiem tego rodzaju działania (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1975 r., II KR 270/74, OSNKW 1975/6/76; podobnie: wyrok SA w Warszawie z 14.03.2018 r., II AKa 9/18, LEX nr 2481800). Wobec powyższego, uwzględniając lokalizację obrażeń ciała pokrzywdzonego i rodzaj użytego narzędzia, Sąd uznał, że oskarżony uświadamiał sobie prawdopodobieństwo pozbawienia życia P. B. (2). Klatka piersiowa jest niewątpliwie miejscem, gdzie – nawet według wiedzy przeciętnego człowieka, nie dysponującego wykształceniem medycznym – umiejscowione są organy istotne dla życia ludzkiego. P. M. (1) jako dorosły i zdrowy psychicznie człowiek, nawet w warunkach nagłego działania, musiał przewidywać, że uderzając w tak newralgiczne dla życia pokrzywdzonego obszary długim nożem kuchennym, może doprowadzić do jego zgonu. Zagrożenie w zaistniałych warunkach takim skutkiem jest tak oczywiste, że nie sposób przyjąć, iż oskarżony nie zdawał sobie z tego sprawy.

O zamiarze ewentualnym świadczy również to, że oskarżony zadał pokrzywdzonemu tylko jeden cios nożem, mogąc przecież zadać kolejne. Nadto, co jest równie istotne, po zadaniu P. B. (2) feralnego uderzenia, praktycznie niezwłocznie podjął próby wezwania na miejsce zdarzenia zespołu ratownictwa medycznego. W ocenie Sądu, gdyby w rzeczywistości P. M. (1) chciał zabić pokrzywdzonego nie podejmowałby opisanego wyżej działania.

Dowodu na działanie oskarżonego w zamiarze bezpośrednim nie mogą natomiast stanowić czynności, które podjął on już po zabójstwie, takie jak zmywanie podłogi przy pomocy mopa lub umycie przedmiotowego noża i umieszczenie go w szufladzie szafki kuchennej. Czynności powyższe mogą bowiem, co najwyżej, świadczyć o chęci zatarcia śladów zbrodni w celu uniknięcia lub umniejszenia odpowiedzialności karnej, nie zaś o zamiarze. Dodać przy tym należy, że Sąd – mając na względzie zeznania świadków pracowników ochrony osiedla i policjanta, będących na miejscu zdarzenia oraz protokół oględzin miejsca – nie miał wątpliwości, że czynności wspomniane

wcześniej zostały podjęte przez oskarżonego już po śmierci P. B. (2). Gdyby bowiem sprzątnięciem mieszkania zajmował się tylko pokrzywdzony, mając na uwadze przybliżoną godzinę zdarzenia oraz godzinę przybycia na miejsce świadków R. G., T. B. i D. G., podłoga w mieszkaniu byłaby już sucha.

Mając zatem na uwadze powyższe rozważania, zdaniem Sądu, brak jest podstaw do przyjęcia działania P. M. (1) w zamiarze bezpośrednim, dlatego też w tym zakresie Sąd dokonał stosownej modyfikacji zarzutu.

P. M. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k. Wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie XVIII Wydział Karny z dnia 20 grudnia 2017 roku, sygn. akt XVIII K 131/17, wymierzono oskarżonemu – łącząc wyroki: łączny Sąd Rejonowy w Ostródzie z dnia 27 lipca 2016 roku, sygn. akt II K 288/17 (którym z kolei połączono wyroki Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 01 sierpnia 2012 roku, sygn. akt IV K 706/07, za czyn z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., Sądu Rejonowego dla

Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 12 czerwca 2013 roku, sygn. akt II K 345/13 za czyny z art. 279 § 1 k.k. oraz Sądu Rejonowego w Ostródzie z dnia 26 lutego 2016 roku, sygn. akt II K 44/16, za czyny z art. 160 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k.) i Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 18 kwietnia 2016 roku, sygn. akt IV K 339/14 – karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, a karę tę odbywał w okresach: od dnia 02 marca 2007 roku do dnia 09 kwietnia 2009 roku, od dnia 14 grudnia 2012 roku do dnia 12 czerwca 2013 roku i od dnia 01 kwietnia 2016 roku do dnia 15 marca 2018 roku (k. 156-156v, 160-163, 165-165v, 166, 167, 202, 203, 261-261v, 262, 268-268v, 269, 270, 272-273, 274, 996-998). A zatem po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności oskarżony P. M. (1) w ciągu 5 lat popełnił kolejne umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany (art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.), tj. przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu.

#

3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia

Nie dotyczy.

	postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Nie dotyczy.			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania	Nie dotyczy.	
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
Nie dotyczy.			
#	3.4. Umorzenie postępowania	Nie dotyczy.	
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
Nie dotyczy.			
#	3.5. Uniewinnienie	Nie dotyczy.	
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
Nie dotyczy.			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i			

Środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
P. (...)M. (1)	Pkt 1 wyroku.	Pkt 1 wyroku.	<p>Za przypisany oskarżonemu P. M. (1) czyn Sąd, na podstawie art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 148 § 1 k.k. wymierzył mu karę 15 (piętnaście) lat pozbawienia wolności.</p> <p>Zgodnie z <u>art. 53 § 1 k.k.</u> sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (oskarżonego). Z kolei <u>§ 2</u> cytowanego przepisu wskazuje m.in., że wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy (...), rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie</p>

po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Z powyższego przepisu w szczególności wynika zasada współmierności kary do stopnia winy, co oznacza, że sąd wymierzając karę musi baczyć by jej dolegliwość nie przekroczyła stopnia winy.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu, sąd kieruje się z kolei kryteriami wskazanymi w art. 115 § 2 k.k., czyli rodzajem i charakterem naruszonego dobra, rozmiarami wyrządzonej lub grożącej szkody, sposobem i okolicznościami popełnienia czynu, wagą naruszonych przez sprawcę obowiązków oraz postacią zamiaru, motywacją sprawcy, rodzajem naruszonych reguł ostrożności jak i sposobem ich naruszenia.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd I instancji miał zatem na uwadze wyżej wymienione dyrektywy wymiaru kary, a w szczególności okoliczności popełnienia czynu, rodzaj i charakter naruszonego dobra, stopień społecznej szkodliwości czynu,

zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, stopień zawinienia, a także względy prewencji ogólnej i szczególnej. Mając na uwadze powyższe okoliczności orzeczona wobec P. M. (1) kara musiała być na tyle surowa, aby z jednej strony pozwoliła oskarżonemu na zrozumienie naganności postępowania, którego się dopuścił i stanowiła sprawiedliwą odpłatę za popełniony przez niego czyn, ale także spełniała cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Wymierzając zatem P. M. (1) karę pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze, że czyn oskarżonego cechuje wysoka społeczna szkodliwość. Ocena ta wynika przede wszystkim z rodzaju zaatakowanego dobra jakim jest zdrowie i życie ludzkie (które przecież jest wartością najwyższą), pobudek jakimi się kierował, ale także ze sposobu działania oskarżonego. Zabijając P. B. (2) oskarżony pozbawił M. B. i P. B. (1), odpowiednio, męża i brata. Wskazać także należy, że oskarżony przypisanego mu czynu dopuścił się bez jakiegokolwiek racjonalnego powodu, będąc pod znacznym wpływem alkoholu (k. 68-68v, 89-93, 98-98v,

562-564, 575, 1022v-1026v). Ponadto P. M. (1) zadał P. B. (2) cios nożem kuchennym o długości ostrza 19,5 cm z bardzo dużą siłą, co doprowadziło do tragicznego skutku, w postaci prawie natychmiastowego zgonu pokrzywdzonego. Na niekorzyść oskarżonego uwzględniono również jego uprzednią wielokrotną karalność i fakt, że żadnych pozytywnych dla siebie wniosków na przyszłość z tego nie wyciągnął, zaś obecnie odpowiada w warunkach recydywy (k. 78-81, 156-156v, 160-163, 165-165v, 170-201, 259-259v, 261-261v, 262, 264, 268-268v, 272-273, 274, 276-307, 407, 442, 996-998). Nadto opinie kuratorów sądowych dotyczące oskarżonego są negatywne (k. 255-257, 418-420).

Sąd wymierzając karę oskarżonemu uwzględnił jednocześnie okoliczności łagodzące występujące w sprawie. Wzięto zatem pod uwagę, że P. M. (1) w toku postępowania wyraził skruchę i żał z powodu następstw swojego zachowania, a nadto uzyskał wybaczenie żony i brata pokrzywdzonego. Ponadto usiłował zapobiec skutkowi swojego zachowania, telefonując natychmiast na numer alarmowy. Na korzyść

oskarżonego
uwzględniono również
treść opinii sądowo-
psychiatryczno-
psychologicznej
dotyczącej w/wym. i
stwierdzone u niego
zaburzenia osobowości
o typie osobowości
dysocjalnej oraz
uzależnienie od alkoholu.
Wymierzając
oskarżonemu karę jako
istotną okoliczność
łagodzącą potraktowano
również stopień winy
w odniesieniu do
przypisanego mu czynu.
Zawsze bowiem zamiar
ewentualny czyni stopień
winy nieco niższym.
Na korzyść oskarżonego
uwzględniono także jego
sytuację rodzinną, bowiem
jest on ojcem dwójki
małych dzieci.

Tym samym, wymierzoną
P. M. (1) karę pozbawienia
wolności Sąd uznał za
współmierną zarówno do
stopnia jego zawinienia,
jak również stopnia
społecznej szkodliwości
czynu.

Zdaniem Sądu I
instancji, wymierzona
kara osiągnie w stosunku
do oskarżonego cele
wychowawcze, tj. wywoła
refleksję nad popełnionym
czynem, ugruntuje w
nim przekonanie o
nieuchronnych
konsekwencjach kary za
zachowania niezgodne z
prawem oraz wzmocni
poczucie
odpowiedzialności za

własne czyny, a także osiągnięte cele zapobiegawcze – powstrzymując w/wym. od ponownego powrotu na drogę przestępstwa, będąc dla niego przestrożą na przyszłość i spowoduje refleksję na temat panowania nad swoimi negatywnymi emocjami, zwłaszcza pod wpływem alkoholu. Także w zakresie prewencji ogólnej wymierzona P. M. (1) kara spełni, w ocenie Sądu, swoje zadania, bowiem będzie stanowiła jasny i wyraźny sygnał dla społeczeństwa, że kara za popełnione przestępstwo jest nieuchronna i sprawca musi ją ponieść, bez względu na pobudki jakimi się kierował.

Jednocześnie Sąd uznał, mając na uwadze zarówno okoliczności obciążające, jak też okoliczności łagodzące, że wymiar kary zaproponowany przez Rzecznika Oskarżenia jest rażąco surowy. Przypomnieć bowiem należy, iż „Kara dożywotniego pozbawienia wolności to kara wybitnie odwetowa o charakterze eliminacyjnym (zabezpieczającym), ukierunkowana na funkcje społeczno-prewencyjne oraz izolacyjne. Wprowadzenie kary dożywotniego pozbawienia wolności jako substytutu kary śmierci potwierdza, że

jej zasadniczym celem ma być zabezpieczenie społeczeństwa przed niebezpiecznymi sprawcami najpoważniejszych przestępstw” (vide: wyrok SA we Wrocławiu z dnia 22 listopada 2017 r., II AKa 323/17, LEX nr 2432036; podobnie: wyrok SA w Szczecinie z dnia 14 marca 2019 r., II AKa 246/18, LEX nr 2723279). Zatem „Kara dożywotniego pozbawienia wolności jest zarezerwowana dla przypadków, w których spełnione są jednocześnie dwie przesłanki: po pierwsze czyn jest tego rodzaju, że brak jest jakichkolwiek okoliczności łagodzących lub są one pomijalne, a przy tym występują liczne i ważne okoliczności obciążające (np. zabójstwa wielokrotne, ze szczególnym okrucieństwem, w warunkach recydywy) i po drugie - okoliczności dotyczące sprawcy przemawiają za tym, że jest on tak zdemoralizowany, że konieczne jest jego trwałe odizolowanie od społeczeństwa, albowiem nie rokuje on w ogóle nadziei na poprawę. (...) Jako karę najsurowszą, dożywotnie pozbawienie wolności wolno orzekać tylko wówczas, gdy brak w sprawie jakichkolwiek okoliczności łagodzących, a względ na charakter

sprawcy i jego szczególne społeczne właściwości każe wnosić, że żadna inna kara nie uchroni przed nim społeczeństwa” (vide: wyrok SA w Szczecinie z 14.03.2019 r., II AKa 246/18, LEX nr 2723279).

Podzielając w pełni wyżej przedstawione poglądy Sąd Okręgowy uznał, że oskarżony P. M. (1) nie jest osobą aż tak dalece zdemoralizowaną, aby konieczna była jego trwała izolacja od reszty społeczeństwa. Kara dożywotniego pozbawienia wolności spełnia bowiem funkcję quasi-eliminacyjną i winna być orzekana wobec sprawców przestępstw, którym trudno przypisywać możliwości resocjalizacyjne.

Wprawdzie oskarżony dopuścił się zbrodni zabójstwa w warunkach recydywy, lecz jego zachowanie spowodowane było niewątpliwie spożywanym wcześniej alkoholem. Gdy zatem feralnego dnia oskarżony nie spożywał alkoholu w nadmiernych ilościach do przedmiotowego zdarzenia, zdaniem Sądu, w ogóle by nie doszło. P. B. (2) był bowiem jego kolegą, z którym nigdy dotychczas nie popadł w konflikt. Nadto oskarżony wyraził skruchę i żal z powodu swojego zachowania i – zdaniem Sądu – była do skrucha szczerą, o

			<p>czym świadczyć może, chociażby pośrednio, treść dokumentacji medycznej nadesłanej przez areszt śledczy (k. 1037-1044).</p>
<p>P. (...)M. (1)</p>	<p>Pkt 3 wyroku.</p>	<p>Pkt 3 wyroku.</p>	<p>Na podstawie art. 46 § 1 k.k., uwzględniając w części wniosek oskarżyciela posiłkowego, Sąd zasądził od oskarżonego P. M. (1) na rzecz P. B. (1) kwotę 1.000,00 (jeden tysiąc) złotych tytułem częściowego naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody oraz kwotę 20.000,00 (dwadzieścia tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; w pozostałym zaś zakresie wniosek oddalił.</p> <p>W toku rozprawy głównej pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, w imieniu P. B. (1), złożył wniosek o zasądzenie na rzecz w/wym. od oskarżonego kwoty 4.670,00 złotych tytułem odszkodowania oraz kwoty 25.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia.</p> <p>Z treści art. 46 § 1 k.k. wynika, że orzekając obowiązek naprawienia, w całości lub części, szkody wyrządzonej przestępstwem lub zadośćuczynienie za doznaną krzywdę należy kierować się zasadami prawa cywilnego.</p>

Mając zatem na względzie ujawniony w toku rozprawy głównej materiał dowodowy, w tym dowody zaprezentowane przez oskarżyciela posiłkowego, Sąd uznał wysokość powyższych roszczeń za wygórowaną.

Na wstępie podnieść bowiem należy, iż z przedstawionego przez P. B. (1) pisma Zakładu (...) w D. W. (...) W. „Ostateczne wezwanie do zapłaty” (k. 1056) wprost wynika, że jego zadłużenie z tytułu nieregulowania opłat za mieszkanie przy ul. (...) w W. wynosi 1.581,44 złotych, zaś całkowita kwota zadłużenia to: 4.676,87 złotych. Uwzględniając zeznania świadka P. B. (1), że w czasie jego pobytu w warunkach pozbawienia wolności, to P. B. (2) zobowiązany był do uiszczania opłat czynszowych, Sąd uznał za niezasadne roszczenie oskarżyciela posiłkowego w części dotyczącej zasądzenia od oskarżonego odszkodowania w wysokości pokrywającej praktycznie w całości istniejące zadłużenie. Analiza treści wskazanego wcześniej pisma wskazuje bowiem, że znaczna część zadłużenia lokalu, który zajmowali P. B. (1) i P. B. (2) powstała jeszcze za życia pokrzywdzonego, zaś zadłużenie przypadające

na P. B. (1) wynosi 1.581,44 złotych. Mając nadto na uwadze zeznania w/wym., że część czynszu pokrywana jest z dodatku mieszkaniowego, Sąd uznał za zasadne zobowiązanie oskarżonego do częściowego naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez uiszczenie na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwoty 1.000,00 złotych.

Ponadto biorąc pod uwagę rodzaj naruszonego dobra Sąd uznał, że w świetle stopnia krzywd jakich na skutek przedmiotowego zdarzenia doznał oskarżyciel posiłkowy orzeczenie zadośćuczynienia na jego rzecz jest zasadne. Jak wskazano powyżej, ustalając wielkość, jak w tym wypadku, doznanej krzywdy (szkody niemajątkowej) Sąd kieruje się zasadami prawa cywilnego. Przy tym uwzględniać można tylko te składniki lub elementy tej szkody, które wynikły bezpośrednio z zachowania się sprawcy lub ze skutków tego zachowania się (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 1994 r., sygn. WR 75/94). Indywidualny charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że ostateczne ustalenia, jaka konkretnie kwota jest „odpowiednia” z istoty swej należy do

sfery swobodnego uznania sędziowskiego, lecz nie może to być uznanie dowolne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 lutego 2008 r., sygn. II KK 349/07). Uwzględnienie subiektywnych odczuć skutkowałoby bowiem eskalacją roszczeń – od rażąco wyrachowanych aż po oczywiście nierozsądne, zmierzające do niestosownego wzbogacenia się tą drogą (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 grudnia 2004 r., sygn. II AKa 260/04). Jak słusznie podnosi się w judykaturze, zadośćuczynienie mające charakter kompensacyjny z jednej strony nie może więc mieć jedynie charakteru symbolicznego, a z drugiej nie może być nadmierne. Wysokość zadośćuczynienia musi być utrzymana w rozsądnych granicach, art. 445 § 1 k.c. wymaga bowiem, aby suma zadośćuczynienia była odpowiednia. Biorąc to pod uwagę, Sąd uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy, przez pryzmat powyższych rozważań, pozwala w tym postępowaniu na określenie wysokości kwoty zadośćuczynienia dla pokrzywdzonego, przy uwzględnieniu stopnia doznanych przez niego krzywd. Wysokość orzeczonego zadośćuczynienia jest

			<p>jednocześnie, w ocenie Sądu I instancji, adekwatna do stopnia winy oskarżonego, społecznej szkodliwości czynu oraz uwzględnia zasady prewencji ogólnej i szczególnej.</p> <p>Mając zatem na uwadze, że oskarżyciel posiłkowy, na skutek przestępczego działania oskarżonego utracił brata, najbliższego i praktycznie jedyne obecnie członka rodziny (wychowaniem syna P. B. (1) zajmuje się bowiem matka dziecka) Sąd uznał za zasadne zasądzenie na jego rzecz od P. M. (1), jako spełniającej wyżej wskazane wymogi, kwoty 20.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.</p> <p>Tym samym, w pozostałym zakresie, wniosek oskarżyciela posiłkowego należało oddalić.</p> <p>Dodać jednocześnie trzeba, że treść uzasadnianego wyroku nie stoi na przeszkodzie dochodzeniu przez pokrzywdzonego niezaspokojonej części roszczeń w drodze postępowania cywilnego.</p>
<p>Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>

P. M. (3)-szewski	Pkt 2 wyroku.	Pkt 2 wyroku (czyn z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.)	Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 czerwca 2019 roku do dnia 24 marca 2020 roku, tj. od dnia zatrzymania do dnia wyroku.
P. M. (3)-szewski	Pkt 4 wyroku.	Pkt 4 wyroku (czyn z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.)	Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek poprzez zniszczenie dowodu rzeczowego opisanego w poz. 15 wykazu dowodów rzeczowych na k. 204-206 akt sprawy, jako służącego do popełnienia przestępstwa.
P. M. (3)-szewski	Pkt 5 wyroku.	Pkt 5 wyroku (czyn z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.)	Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. Sąd nakazał zwrot dowodów rzeczowych: opisanych w poz. 1, 3-11, 13-14 i 18 wykazu dowodów rzeczowych na k. 204-206 akt sprawy oskarżonemu P. M. (1), zaś opisanych w poz. 2, 12, 21 i 22 wykazu dowodów rzeczowych na k. 204-206 akt sprawy pokrzywdzonej M. B. – jako zbędnych dla dalszego postępowania.
inne zagadnie nia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia,			

<p>a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wniosku o orzeczenie takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>Brak.</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>Pkt 6 wyroku.</p>	<p>Sąd zasądził nadto koszty na rzecz pełnomocnika z urzędu oskarżyciela posiłkowego – adw. Ł. S. – przy uwzględnieniu obowiązujących w tym zakresie przepisów i stawek.</p>	
<p>Pkt 7 wyroku.</p>	<p>O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. obciążając nimi Skarb Państwa. Sąd uznał bowiem, że z uwagi na swoją sytuację majątkową oskarżony nie będzie w stanie ich uiścić.</p>	
<p>Podpis</p>		